

Kanjonipalve

Carsen K., vanus 11, Utah, Ameerika Ühendriigid

Elmises aastal käisin koos isa ja vennaga matkamas. Matkasime sügavale kanjonisse. Peagi astusime pearajalt kõrvalrajale. Leidsime suured koopad ja suurepärased vaateplatvormid. Me ronisime kõrgemale ja kõrgemale üle lahtiste kivide ja kõrgete küngaste.

Mõne aja pärast olime täiesti eksinud. Me ei teadnud, mis suunas minna, et alla kanjonisse tagasi jõuda. Jäime tihnikusse kinni, kaotades silmist nii kanjoni tipu kui ka põhja. Muutusin ärevaks. Ma ei teadnud, kuhu minna ja ka minu isa oli eksinud.

Hakkas pimedaks minema ja ilm muutus külmaks

ning me polnud ikka veel leidnud teed kanjonist välja. Ma teadsin, et Taevane Isa teab, mis suunas minna.

Ütlesin: „Kui me tahame siit välja pääseda, siis peame palvetama.” Nii me kolm siis põlvitasime palves, paludes, et Taevane Isa meid kanjonist välja juhataks.

Kui me uuesti kõndima hakkasime, ütles hea tunne mulle, et kui ma näen kõrget puud, peaksin pöörama vasakule. Kui olin vasakule pööranud, nägin meie autot. Ma tean, et Taevane Isa meid kanjonist välja aitas. Taevane Isa vastas meie palvele ja me jõudsime turvaliselt kanjonist välja – vahetult enne päikeseloojangut.

Olen väga tänulik palve väe ja meie palvet kuulnud Taevase Isa eest. ■